

mit ram otsas, ja ei jaksa enam ennesele
middagi tenida. Selle murrega wabban-
damad ennast, et ei raatsi omma warran-
dusfest ühtegi prufida, ei ennese egga nende
ommade tarwidusfeks. Kuulge selle wasto,
kuida pühha kirri ütleb: „Rahha ahnus
on leige kurja asjade juur, mis monnin-
gad on plüüdud, ja usust ärraeksinud, ja
on isseennast palju walloga läbbipisnud.“
— Algga kui teid maenitsetakse, et ei pra
ennast rahha ahnusse sisse wõrkutadama,
siis sedda ei sünni mitte sel wiisil ärraar-
wata, nago olleks ärraraiskamissele mahti
antud. Se, kes kirowist jouab leiba sata,
ja seitse leiwaga nelli tuhhat innimest söta,
se ei arwand sedda segipärast mitte tüh-
jaks asjaks, neid leiwarasofekssi, mis neist
ütlejänud, lasta kofko korjata ning hoida,
et ei ühtegi sst, kus Jummalä õnnista-
minne on üllelänud, hukka ei lähjaks, ja
et wrel teisi ka sünniks sega rõmuetada.
Hoidmisse kassinus ja warropidäminne,

mis sitkusse ja raiskusse wahhel otse kaskel
seisab, satab innimesi jouo pole, ja toob
ka waeste urtsikusse ühhe leiba-formi, mis
pohjani ei lähhä tühjaks, waid kus suggu
ikka järrele jääb, ja kellest kül koggone weel
teise waesele sünnib jäggada.

Näte, needsammad on need seitse leiba-
formi, mis iggal mail kassolissed ja tar-
wilissed on.

II.

Mis teeb, et iggas seisusses woib
rahkul ja rõmus olla?

Dotto Rum, üks murrelil ja au-wäär-
tüllamees, rälis korral omma nabrega,
Kottart Täht nimmi, ja ütles: „On jo
nähud monned head aastad et ollen sind
tähhele pannud sinno ellamisse wiisidega